

תיאולוגיה יהודית

נירוס

**

באירופה יש הרבה שדות של דשא והרבה מאוד פרות
הן עומדות באדישות בתוך הגשם ומלחכות, לועסות, מעלות גירה
ותוך כדי, אפילו בלי להרגיש, הן מחרבנות
וכך מדשנות את הדשא, כדי שהוא ישרוד
גם לדורות הבאים

באירופה יש הרבה זקנות בבית, לוגמות תה טוב לעיכול
הן יושבות כך כבר שנים כלום לא מפריע, גם הזיכרונות נסגרו על מנעול
ורק נוסטלגיה לפעמים עולה, שנות האושר והנעורים
לפני שהתחתנו, והיו יוצאות עם בחורים

היו יושבות במסעדות יוקרה, לועסות ומעכלות
האש באח דולקת והמזג טוב
הרחק מן השדות והרחוב, שם נשארו רק פרות ויהודים וקור

באירופה יש הרבה ימים של גשם, וגם שלג בלי עין הרע
ואצלנו ירד פעם שלג בדצמבר, וקיבלנו חופש מבי"ס והיה כיף נורא
וכשפוגשים תייר ישראלי בחו"ל, תמיד אומרים שלום ושואלים מה עשה בצבא

ויש לנו צבא יותר טוב מרוב הצבאות באירופה
לפחות כך נהוג לומר
וזה טוב, כמו שטוב לפעמים לאכול איזה צ'יזבורגר
עם אחוש בשר בקר

**

בלילות הקיץ החמים אני שוכב במיטה עירום ומתכסה רק בסדין,
והחושך טוב אלי, אבל שובב, ומצייר לי צורות.
הקירות נעלמים והחדר מתרחב והולך לאינסוף. המיטה נמתחת ונמתחת.
ואני קטן ואחד.
אני כל-כך אחד.

אם רק הייתי שניים, או שישה, או מיליון, והייתי בהמוני ממלא את
המיטה המתוחה.
או הייתי אומר: לא טוב היות האדם.
לא טוב היות האדם.

מזיע וקטן,
מחליק אצבעות לאורכי ולרוחבי.
אם רק היה לי מישהו, לחלוק אתו את המיטה,
לערבב זיעה בזיעה.
אם רק מישהו היה מחליק אצבעות לאורכי ולרוחבי
או מחבק אותי קרוב כל הלילה,
כמו סבתי שהייתה במחנה מחבקת כל אחד כדי לא לקפוא
ולפעמים גילתה בבוקר שהיא מחבקת גוויות.
אולי מישהו היה אוהב אותי
אולי אם הייתי יפה יותר
אם הייתי בלונדיני עם עיניים כחולות
אולי היה מחליק אצבעות לאורכי ולרוחבי

ולילה אחד לא נרדמתי כי עקצו אותי יתושים
אחר-כך הדלקתי אור ובאצבעות חלקות
מעכתי אותם אחד אחד על הקיר עד שמילאו אותם בהמוניהם.
לא ספרתי כמה היו שם, אבל לאף-אחד מהם לא היה שם.
ובכל-מקרה, גם אחר-כך לא נרדמתי.

**

מאז המלחמה התיאולוגיה היהודית פורחת
תיאולוגיה יהודית חדשה
כמו נחש, אחרי 2000 שנה, נפטר משכבת עור מיותרת
כך זכתה היהדות לנעורים מחודשים
לאביב חדש. אביב העמים.

כמו נערים כחולי עיניים
מפשיטים נחש מעורו הישן
כך קילפו הגרמנים את האלוהים מעלינו
כדי שנערים יוכלו להתחנך על פורנוגרפיה
איברים ערלים
גופים מופשטים
כך האלוהים: גם הוא גוף מופשט

התיאולוגיה היהודית פורחת, כמו נפשות יהודים שפרחו
אלוהים יהודים חדשים
אלוהים בדמות אדם שאין לו גוף ואין לו דמות הגוף
כך זכתה היהדות לאלוהים מחודשים
אין להם גוף ואין להם דמות הגוף

כי הם האלוהים שלנו כמו שפרות מקודשות להודים
והם זוחלים על גחונם בשביל שאריות של אוכל

כי הם השם ולגיונותיו
וככל שנפש יהודי פורחת
כן פורח האל, ומתרבה, ומתגדל, ומשתבח, ומתקלס, ומתהלל

כך האלוהים: גופים מופשטים בתור לקרמטוריום
כמו נחש, ששרד 2000 שנה, ואז נפטר משכבת עור מיותרת
כך נפטרו היהודים מן הגולה
ורק הגולה נשארה למזכרת

**

עוד לא מאוחר
עוד השמיים נוגהים כרימון בשקיעה
וביין סומקות לחיי

ים מפכפך
מי שם הולך לבדו על החוף בגלים
ובמלח צורבות רגליו
היחפות

בעיר הגדולה הרחק משם
ליוויתן גדול צולל באחת השדרות הריקות
רמזור מבולבל הופך דעתו
כל כמה רגעים
והוא לבדו
באחת השדרות הריקות
אינני מתחרט. לא

לו יכולתי להגיד את שאמרתי עכשיו
אולי הייתי אומר
אל תחכה לי
אל תחכה לי

אשמתי עד לבלי נשוא, לא כן?
 נוטרות עיני מדבר בקבת נוודים
 שנקותיה כרעו בצמא אי במישרי טרשים
 של חול עכור
 והיא ריקה מחלב. כבליעתה
 שיטה עמומה של שבט בשפכיהן,
 כי דלים וסכורים הנם למכביר.
 מסתמא אשמתי.
 ואת נקה, טליה שלגית וחסודה, עד לבלי נשוא.
 דומה עליי כלוא חמה בגל טובעת,
 אילו רק קיוותה להינצל, או אז הייתי שש להצילנה.
 מלטי אחזך בי כי אגוועה לט.
 באלף זהרורים של מו עצמיותך
 שבוך אני אלייך ואחיותך אותי שוררת בי מאוד.
 מלטיני מאחזך למען אדווה ענוגות.

מראות לאינסוף.
 (במעגליה של מנסרת אמייל מזוכזכת,
 משולת מצריים בקברה פרעוני חמה
 הנוהרים מנה צבעי יסוד ;
 פורחות בועות סבון)
 הן אינן משכמותה. מראות לאינסוף.
 אילמות וקשות הנה.
 מביטות ומובטות בעגמומיותן החודרנית,
 כבחנות : מי תטרים בנטותה.
 ולא תסובנה.
 אמריקנים ופריזמות, יש בם היכולת
 להזהיר זהבחומיותו של חול
 לכדי פסים וכוכבים.

תניני נא לנגה. הניחיני ממורכי זה ואגה.
 זבלגן שכמותי, זורר זוב אובדנדך
 לעטות עין מגשמך הרב
 והקרבה, אלוקים שבשמי, הו הקרבה הזה,
 הריך זגתא משועממה המטילה בי
 אין, ואך מידה קלה של אדש.
 כשלחופה מזוגיתא של אוקיינוס,
 כמזדה של פירמידה מצרית.
 ואני הלא הנני עב כל-כך
 ובלהבת חמה ממך פשיתי עולמים.

תוחלת שאולי היה הייתה בי
 נתאנה זה מכבר
 ויהביי מדנדנים את כסילותי בלהג :
 לוקחת ממשכיות לבב.
 אלוקים שבשמי, לקוח לוקחת כהוגן.
 בועות סבון פורחות בפרדסי אדר.

**

זֶה עוֹלָה עִם שׁוֹל עֶרְבִיִּים מִסֶּף תְּהוֹם דְּמַעַת עוֹלָם הַגְּדוּלָה, הַמְּלוּחָה, הַנִּגְהַת נִיאוֹן תּוֹמִים. אֵךְ מוֹךְ שֶׁל אֲרֻגְמָן זֶה, הַנִּמְסָךְ אֵלַי שֶׁסַּע רִקִּיעִים פְּלִכְרֵי עוֹלָל, מוֹתִיר בֵּה נִבְּדוֹת מִתֵּת הַדַּעַת מִזֶּעֱבֹת וְעִזְבוֹן, נוֹכַח יִקִּיזֵת יוֹמָא שְׁמֵן הַשֶּׁגֶר. בְּאוֹמְרוֹ: עוֹד תִּהְיֶינָה סִיבוֹת הַמּוֹן.

רוּחַ לוֹחֵשׁ עַל פְּכִיית אֲגַלִּים עַת הַגּוֹ הַמוֹנַח מִפִּיִּס שֶׁסַּעִי: כִּי תִהְיֶה, כִּי תִבּוֹא, הַכְּסָפוֹת זֶה לְגוֹף אֲנוּשׁ. לוֹטַפֵּת אִמָּה לְזֵרוּעַ כִּנְגַע חֲתוּל קִימּוֹרִיו אֵת אֲשֶׁר יִיֶצֵב לוֹ – חֲלוֹם, פִּנְס, וְשׁוֹקִיו שֶׁל עִזּוֹב בְּרַחוּב – וּמֵאֲדַמַּת צֶל נִיאוֹן, נוֹכַח יִקִּיזֵת יוֹמָא שְׁמֵן הַשֶּׁגֶר. בְּאוֹמְרוֹ: עוֹד תִּהְיֶינָה סִיבוֹת הַמּוֹן.

הֵן הָאָדָם, כַּעֵין הַיָּם, גּוֹמַע שֶׁתֵּת יָמֵי שְׁנָיו.
כַּמּוֹת הַיָּם נִיֶּסֶךְ מִרְפָּא וּמִלַּח
וְלֹא נוֹסֵף כִּי אִם הַשֶּׁגֶר בְּאוֹמְרוֹ:
עוֹד תִּהְיֶינָה סִיבוֹת הַמּוֹן. עוֹד מִחַר בְּקֶרֶךְ זֶרַח.

**

הֵן וְלֹאוֹ וּרְפִיָּה בִידָה:
לֹא אֲבִירִי לִילִיא אֲלֵא לְשִׁנְתָּא.
לֹא סָגִי, לֹא קִשְׂיָא, לֹא אֲסַתִּיעַ מִלְתָּא.

בְּתֵרִי לִילְתָּא וּבִיוֹמָא
קִרִיא טְלִיָּה חֲדוֹתָא הוֹמָה.

לֹא סָגִי, לֹא קִשְׂיָא, בְּתֵר לִילְתָּא.
לֹא סָגִי, לֹא קִשְׂיָא, הוּ –

מֵאִיגְרָא רִמָּא לְבִירָא עֲמִיקְתָּא,
צִפְרָא נְהוֹר סָגִי עֲמַקָּה, בְּרַחֲלִפְתָּא.

בְּתֵרִי לִילְתָּא וּבִיוֹמָא
קִרִיא טְלִיָּה אֲבַנְתָּא הוֹמָה.

העשבים רוחשים בחרקיהם
המרום בציפוריו
והנפשות ברחשים של נפשות
כאותם אשר ראו את הקולות
וחצו את המדבר
והעתיד עומד בעין הילדים
כאילים על שפת עיניים שוקקות

הוא מתרגל לעצמו
כילד שיצא משנתו
ועומד רועד על שפת המדורה
ומתרגל לצינה של שחר

**

על הר תרען השתקפות של זריחה
נגוהות בארגמן
ומאדמת את שוליו
ומעליו הירח של י"ח בתשרי
זקן לבן עוד לא שקע
ובגבו ודאי זריחה מיד תקום
הרקיע כבר החל להתבהר

הוא מתרגל לעצמו
כילד שיצא משנתו
ועומד רועד על שפת המדורה
ומתרגל לצינה של שחר

המחנה כבר רכון אל תיו
ומנער את עפעפיו
ובגבו זריחה קורצת בצהוב
ופרות באדישות של פרות
עמודות ומלחכות
מיד נצא לצעידת דהאידינא
הזמנים אינם נוחים לבריות

הם מתרגלים לעצמם
כילד שיצא משנתו
ועומד רועד על שפת המדורה
ומתרגל לצינה של שחר

בוקר של י"ח בתשרי
היום
גם העברים אינם יודעים את זמניהם
וסומכים ידיהם על זריחות של גויים
ואני לפיכך
לעולם איני יודע תאריכים
ומסתפק בצינה של שחר

**

אור שחור אופל על צריח. ענן מכסה פניה
של טירה וכשף מלא את מסדרונותיה, עד בוא

נסיך מאוהב, יפהפה ובר עיניים.
שכוב לא אשכב עד בואו מארץ זרה.

כי אהיה לגוי רב ועצום ככוכבי שמיים, כחול
שעל שפת הים הגדול המפריד בין עבדות ומצריים.

סהר אדום כשפתיי נוטפות דמייך.
מלבנת גוויית עוללנו. רוח רוגש

על פני הים והלילה שחור, בטירתני אצעד
כה וכה, רדוף תאוות-בשרים. למצוץ כאביך

כמה אני עד מאוד. על חוף מוטלת
גוויית עוללנו ורוח על ים רוגש.

סהר מאדים בחשכת ליל רפאים. כשף
ואני ותו לא שותקים את מאה השנים עד יבוא

נסיך מאוהב.

**

הנה, שורה
אביב אודם שדות
עלי ירק הגיא
בוהר שחרי, זך

הנה, טוב היות
בהיות הטוב כה רב

ציפור זמירה
על גב צפריר תצוף
עם סוך אורת יומא
שורה כי בעומק עיניך
תכול מצולות ים

הרי ים נרגש
באהבתי כי רבה

ניר כל רגביך עוד ימלא פרח
שיר שלל מילותיך עוד ירב זרח
עיר אתה לי
אביב חמדתי, עד ייבש קיץ

משכית לבב
צוירה בדיוקנך
פשוט אברותי גופך
אל הרוח המנשבת
מראותיי, עיר

כובסו מצעיי
ריח ניקיון עולה

עירי אתה

**

על אחת כמה וכמה
כל הרגעים שהיו
עד פי כמה וכמה
אלו שאינם
לא נשאר הרבה
ומה שכבר נשאר
איזו מין צורה זאת
עד פי כמה וקמה
ושוכבת שוב
וחושבת שוב
שוב ושוב
שוב אלי נו

באנו הנה והנה
כמה פעמים רבות
שחנו הנה וכהנה
בפעם האחרונה
לא קרה הרבה
ומה שכבר היה
זה באמת היה שווה את זה
עד כה וכה ועוד
וכל כך עצוב
קול קח אותי
ואל תחזיר
רק שוב אלי נו

אהבת לא אהבת
מה זה כבר חשוב
מה זה כבר אהוב בימינו
רצית לא רצית
מה זה משנה
הרי הכל ביד השם
אבל השם ביד ושם יושב גונח מיילל
והרשות שופטת
אך נתונה ביד החוק והבירוקרטיה
ולאף אחד אין כבר כוח
חוץ מכוח ההרגל
וכוח המשיכה
שממשיכים להתעקש
274 שנים אחרי מות ניוטון
אז מה אם לא אהבת
תתרגל
ושוב אלי נו